

KAPITOLA 1

„NĚMECKO DOKÁŽE PORAZIT jakýkoli tým na světě,“ prohlásil Joachim Löw, trenér německé reprezentace v kabině Národního stadionu v hlavním městě Polska, Varšavě. Do začátku zápasu zbývalo deset minut a hráči německého týmu se právě oblékali do dresů, aby se připravili na semifinálový zápas Euro 2012 s Itálií. Vítěz tohoto zápasu se měl utkat o titul mistra Evropy se Španělskem.

Mezitím si v šatně italského týmu někde na druhé straně budovy Mario Balotelli mlčky zavazoval tkaničky. Musel ujít dlouhou cestu, než se dostal až sem. Jeho cesta k fotbalové slávě nebyla rozhodně jednoduchá. Kolem něj se oblékají

jeho týmoví kolegové a hlučně se přitom baví. Je tu Buffon, Balzaretto, Marchisio, Cassano, Barzagli, De Rossi, Montolivo, Bonucci, Pirio i Giorgio Chiellini. Je tu každý, kdo něco znamená.

„Mario, jak to, že se nikdy neraduješ, když dáš gól?“ špičkoval ho stoper Giorgio Chiellini a škrábal se přitom na hlavě.

„Ale raduju,“ odpověděl Mario a postavil se. Před ním se náhle objevil Antonio Cassano a s uvolněnými svaly a napjatým hrudníkem předvedl dokonalou napodobeninu chování svého přítele na hřišti. „Tohle je podle tebe nějaká oslava?“ procedil mezi zuby. Všichni se téhle nepovedené herecké kreaci zasmáli. Dokonce i Mario.

„A proč bych to měl nějak oslavovat?“ odpověděl mu Balotelli. „Když dám gól, tak prostě jenom dělám svoji práci. Za to mě platí. Co třeba pošťák? Taky oslavuje, když se mu podaří doručit dopis na správnou adresu?“

Všichni se zasmáli.

„Tak můžeš slavit třeba proto, že se ti splnil sen, ne?“ zeptal se ho brankář Buffon.

Mario pokrčil rameny.

„Máš vůbec nějaké sny?“

„To víš, že mám,“ odpověděl Balotelli. Snažil se na nějaké vzpomenout. Bylo to těžké. Věděl, že když byl kluk, měl spoustu snů a plánů do budoucna. Na některé si pamatoval, ale věděl, že na řadu z nich si nedokáže vzpomenout. Než si oblékl dres, jeho pohled sklouzl na jizvy křížující jeho břicho. Připomínka operací, které absolvoval, když byl ještě malý.

Nazrál čas vykročit na hřiště. Miliony lidí na celém světě budou zápas sledovat. Stadion byl narvaný až k prasknutí. Oba týmy se vydaly tunelem na hřiště. Mario cítil ve vzduchu napětí. Chtěl ukázat, co v něm je. Chtěl, aby se dnešek zapsal do dějin. Aby to byl důležitý okamžik pro Itálii, jeho spoluhráče i pro jeho rodinu.

Jeho chvíle přišla ve dvacáté minutě.

Začal to Antonio Cassano na levém křídle, když obešel Matse Hummelse, unikl Jérôme Boatengovi a perfektně přesnou křížnou přihrávkou levačkou našel Balotelliho. Od Cassana to byl mistrovský kousek, protože se mu podařilo jedním pohybem překonat dva obránce najednou. A Balotelli byl rychlejší a rozhodnější než obrán-

ce Holger Badstuber. Perfektní hlavičkou odpálil míč mimo dosah německého brankáře – přímo do sítě.

Gól!

Fanoušky *Azzurri*, italského národního týmu, na tribunách zachvátilo šílenství. I Balotelli řádil jako utržený ze řetězu, ukazoval zběsile všem svůj modrý dres italského mužstva.

Na jeho tváři se objevil úsměv. Opravdový, šťastný úsměv.

Doběhl ke svým spoluhráčům, objal Cassana a celý tým se na něj vrhnul. Stal se součástí triumfu, který v tu chvíli prožívala každá italská domácnost.

Pak přišla 36. minuta. Dlouhá, diagonální přihrávka Riccarda Montolivoa zastihla Maria otočeného zády k brance. Mario musel poodstoupit a s několika obránci v zádech se pravačkou trefil přímo do pravého horního rohu branky. Díky rychlému pohybu a razanci střely to byl ukázkový gól.

Mario si pak sundal triko a – jako kdyby se ho výbuch ovací diváků ani nedotkl – stál na hřišti nepohnutě, s kamenným výrazem

ve tváři. Nesmál se, ani se neradoval. I pak, když se na něj sesypali spoluhráči, zůstal nehybný jako sfinga.

Hned po skončení zápasu se vydal k sedadlům, na nichž seděla jeho adoptivní matka Silvie, jeho nevlastní sourozenci John, Christina a vlastní bratr Enoch. Objali se. Když se naklonil k matce, řekl jí: „Tohle je nejkrásnější den mého života. Ty góly jsem dal pro vás.“

Na tenhle okamžik čekal celou věčnost. Byl to svátek. Tím spíš, že se na něj přišla podívat jeho matka. Jeho jediným přáním bylo, aby byla šťastná.

Itálie vyhrála 2:1, postoupila do finále, na čemž měl rozhodující zásluhu Mario Balotelli, *Super Mario*, jak mu všichni začali říkat. Překypoval talentem, radostí a vděčností.

Svět vzdával hold talentu Maria Balotelliho.

Přemýšlel o tom, co mu Buffon říkal o snech. Ten rozhovor s Buffonem mu totiž připomněl Papu Dadsona, dalšího hráče ghanského původu, s nímž se poprvé setkal na hřišti Lumezzane. Ten také mluvil o snech a o tom, že by se měly plnit.

MICHAEL PART

Jeho dlouhá cesta k tomuhle vysněnému okamžiku totiž začala dávno předtím: v Palermu na Sicílii nebo možná ještě dřív, v Ghaně. Mario věděl, že to, čeho dosáhl, je malý zázrak, protože když se narodil, nikdo, dokonce ani jeho vlastní rodiče, nevěřili, že bude žít.